<u>To God be the Glory</u>

మచిలీపట్టణం ఎల్ ఈ ఎఫ్ సువార్తికులు గా పనిచేసిన
కీ. శే. బ్రదర్ జీ. ఏబెల్ గారి కుమారుడు

బ్రదర్ జాన్ వెస్లీ వ్యక్తిగత సాక్షం

నేను బందరు లోని ఎల్ ఈ ఎఫ్ సువార్తికులు గా పని చేసిన ఏబెల్ దంపతుల రెండవ సంతానము, మొదటి కుమారుడను. ఇంటిలోని కఠినమైన క్రమశిక్షణ, ప్రార్ధన వాతావరణం స్వాభావికం గా చెడును ఆశించే మానవ స్వభావం నుండి నన్ను ఆపలేకపోయాయి. వయస్సు తో పాటు నాలో చెడును ఆశించే స్థితికూడా పెరిగింది. నా తల్లితండ్రుల దండన, శిక్ష - దాని నుండి నన్ను ఆపలేక పోయాయి.

ఎలిమెంటరీ, హై స్కూల్ చదివే సమయం లో మొదటి రాంక్ లలో వుండే నా చదువు ఇంటర్మీడియట్ కు వచ్చిన తర్వాత, నా మనస్సు లోక సంబంధమైన వాటివైపుకు మళ్లటం వల్ల వెనుకబడిపోటం ప్రారంభించింది. ఆ సమయం లో దేవుని విషయాలలో నాలో ఆసక్తి తగ్గటం గమనించిన మా నాన్న, దాని పర్యవసానం జీవితం లోని మిగిలిన అన్ని రంగాలపై వుంటుందని ఒక అనుభవం గల సేవకునిగా గ్రహించి నన్ను ఘాటుగా హెచ్చరించారు. అయితే ఆ రోజుల్లో ఒక టీనేజ్ బాలునిగా ఆయన మాటను నేను పెద్దలెక్కచెయ్యలేదు. దీనితో నా ఇంటర్మీడియట్, డిగ్రీ చదువులో నా మార్కులు ఇంకా వెనుక బడ్డాయి.

ఆ దినాలలో దేవుని వాఖ్యాను సారం గా నా బ్రతుకులేక పోవటం గమనించిన కొంత మంది యువకులు నన్ను గేలి చేస్తుండేవారు. బహు సున్నితమైన మనస్సు గల వాడిగా వారి హేళనను తట్టుకోలేక, నేను పట్టణ శివారు ప్రాంతాలకు పోయి నా పరిస్థితిని గురించి ఒక్కడినే చాలా బాధ పడుతూ ఉండేవాడిని. బాగా పొద్దుపోయిన తర్వాత ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన నన్ను మా తల్లితండ్రులు ప్రశ్నించితే చిరాకు పడుతూ వారికి అబద్దాలు చెప్తూ వుండేవాడిని. ఇక పడకకు వెళ్లిన అనంతరం కూడా నిద్రలేకుండా, చాలా బాధతో కాలం వెళ్లబుచ్చుతూ ఉండేవాడిని. అప్పటివరకు ఎన్నడూ అలా వుండని నేను ఎందుకు అలా ఉంటున్నాను అనే విషయం వారికి అర్థం అయ్యేది కాదు. ఇక ఈ మానసిక క్షోభ్యత ను భరించాలంటే చుట్టుపక్కల ఎవ్వరికీ కనబడకుండా ఎక్కువకాలం వూరు కాని మరో వూరులో ఉండటం నాకు తప్పనిసరి అని అనిపించింది. ఆ సమయం లో నా చదువులో నేను పెద్దగా రాణించకపోయినా దేవుని కృప వల్ల బీ యస్సీ పూర్తి చేయగలిగాను.

ఇదే సమయం లో విశాఖ పట్నం లో ఆంధ్రా విశ్వవిద్యాలయం లో సీట్

రావటం తో బందరు నుండి అక్కడకు వెళ్ళాను. అమ్మయ్య వూరునుండి బయటపడ్డాను అని అనుకుంటున్నా సమయం లోనే - నేను ఇల్లు విడిచి మొదటి సారి వేరొక ఊరిలో ఉండటం, అక్కడ హాస్టల్ లో ఇంకా ఏడుగురితో ఒకలసి ఒకే గదిలో ఉండాల్సిన పరిస్థితి రావటం, ఇక వీటన్నిటికీ తోడూ నా బ్రతుకు లో ఆత్మీయం గా ఏ మార్పు లేకపోవటం తో, నాకు అప్పటికే వున్నా శాంతి, సమాధానం లేని పరిస్థితి మరింత దిగజారింది. దీనితో చదువులో మరింత వెనుకబడిపోటం, పరీక్షల సమయం లో పరీక్షలు రాయకుండా వుండటం - ఇవన్నీ కలసి నా పరిస్థితి ని మరింత క్రుంగ జేశాయి.

రెండో సెమిస్టర్ లోనూ నా చదువు లో ఏ విధమైన మార్పూ లేదు. మళ్ళీ ఇక ఆ సెమిస్టర్ చివరిలో రాయవలసిన పరీక్షలు కూడా ఏవీ రాయకుండా వదిలెయ్యటం తో నా పరిస్థితి - 'మింగలేను, కక్కలేను' అన్న విధంగానూ, 'మూలిగే నక్కపై తాటికాయ పడినట్లు' గానూ తయారయ్యింది!

ఈ సమయం లో ఇంటిలో ఉగ్గుపాలతో నేర్పిన అలవాట్లయిన - ప్రతి

ఆదివారం చర్చ్ కిపెళ్ళటం, సిగరెట్లకు అలవాటు పడకపోవటం, సినిమాలకు పెళ్ళకపోవడం - ఇవన్నీ షరా మామూలుగానే కొనసాగుతూ ఉండేవి. ఇవన్నీ చూసే నా స్నేహితులకు, క్లాసుమేట్స్ కు - ఏ దురలవాటు లేకుండా, కనీసం సినిమాలు కూడా చూసే అలవాటు లేకుండా దైవ భక్తి తో వుండే నేను ఎందుకు చదువులో వెనుక బడి వున్నానో అర్థం అయ్యేది కాదు.

మొదటి సంవత్సరం పూర్తి అయ్యింది, అయితే ఆ సంవత్సరం లో పూర్తి చెయ్యవలసిన ఎనిమిది పేపర్స్ లో ఏ ఒక్కటీ పూర్తీ కాలేదు! రెండో సంవత్సరం ప్రారంభం అయ్యింది, ఇప్పుడు ఇద్దరిద్దరికి ఒక గది హాస్టల్ లో కేయించినప్పటికీ నా పరిస్థితి ఏమాత్రం మెరుగుపడలేదు, కానీ ఇంకా దిగజారింది. ఇప్పుడు అసలు క్లాసు లకు హాజరు కావటమే మానేసి రోడ్లపై ఒక గురి, లక్ష్యం లేని వాడిగా తిరుగుతూ, కాలం గడుపుతూ ఒక పిచ్చి వాడిలా తిరుగుతూ ఉండేవాడిని. రాత్రులు నిద్ర పట్టక చాలా బాధ పడేవాడిని. ఇక చదువు విషయం గుర్తు వస్తేనే ఒళ్ళంతా చల్లగా అయిపోయి వణుకు వచ్చేసేది.

రోజులు జరిగిపోయాయి, తొందరలో మూడవ సెమిస్టర్ పూర్తి

కాబోతున్నది!! ఇక నేనున్నా పరిస్థితితో జీవితం విషమం గా తయారయ్యింది. మానసికం గా కృంగిపోయిన నేను, నాలో నేనే ఎన్నో మార్లు ఏడుస్తూ ఉండేవాడిని, ఇక చుట్టూ ఎవరు లేని సమయం లో గట్టిగా వెక్కెక్కి పడి ఎన్నో మార్లు ఏడ్చేవాడిని. ఏ గురి, గమ్యం లేని పిచ్చివాడిగా రోడ్ల పై రోజంతా తిరిగి రాత్రికి వచ్చి హాస్టల్ లో పడుకోటం నా దినచర్య గా మారింది.

నాకు గాని, మరెవ్వరికైనా ఉపయోగం లేని నా జీవితాన్ని నాకు నేనే ముగించెయ్యటం తప్ప నాకు వేరొక మార్గం కనిపించలేదు అనిపించింది. ఆ సమయం లో మా తల్లి తండ్రులను గురించి నేను ఆలో చించినప్పుడు, వారిజీవితం, వారు చేసే ఆత్మల రక్షణ నిమిత్తమైన దేవుని సేవ, నా పట్ల వారికున్న ప్రేమ, ఆప్యాయత - ఇదంతా గుర్తుకు వచ్చినప్పుడు నా భావోద్వేగాన్ని అపుకోలేక గట్టిగా ఏడ్చేసాను.

ఆ దినాలలో ఒకానొక సమయం లో బందరు లోని మా ఇంటికి వెళ్లి ఒకటి రెండు రోజులు వున్నా తర్వాత తిరిగి యూనివర్సిటీ కి బయలుదేరాను. ఎప్పటిలాగే ప్రయాణానికి ముందు మా అమ్మ ప్రార్ధన

చేశారు, కానీ ఈ సారి ఆమె చేసిన ప్రార్ధన చాలా వ్యత్యాసం గా అనిపించింది! ఈ సారి చేసిన ప్రార్ధన లో ఆమె “ఈ నా కుమారుడు మరుసటి సారి ఇంటికి వచ్చేటప్పుడు నిన్ను అంగీకరించి తెలుసుకొన్న వాడై వచ్చేలా చెయ్యి” అని ప్రార్ధించారు. అప్పడు నాకున్న పరిస్థితి నాకు తప్ప ఆమెకు ఏ మాత్రం తెలీదు; ఇక ఇటీవలే నా జీవితాన్ని సహితం ముగించి వెయ్యాలి అనే తలంపు నాలో చోటు చేసుకోవటం నాకు గుర్తు వచ్చి, నా పరిస్థితి ఏమాత్రం తెలియని నా తల్లితండ్రుల ప్రేమ నాకు ఎదురుగా ప్రత్యక్షం గా కనబడుతున్నప్పుడు, నా ఉద్వేగం క్షణికం గా ఆపుకున్నా, రిక్షాలో బస్టాండ్ కు వెళ్ళేటప్పుడు ఆపుకోలేక చేతిరుమాలు తో నా ముఖం కప్పుకొని ఏడుస్తూ బస్టాండ్ చేరాను.

తిరిగి విశాఖపట్నం చేరిన నాకు రోజులు చాల అతి భారం గా గడుస్తున్నాయి. ఒక ఆదివారం ఆ బాధను కనీసం తాత్కాలికంగాఅయినా మర్చిపోయేందుకు సినిమా కు వెళ్తే ఎలా ఉంటుంది? అనే తలంపు వచ్చి నా క్లాసుమేట్ ఒకతని దగ్గరకు వెళ్లి

“సినిమాకు వెళ్దాం వస్తావా?” అని అడిగాను. నేను జోక్ చేస్తున్నాను అనుకున్నాడు అతను! చాల సేపు నమ్మని అతను చివరకు అంగీకరించి వచ్చాడు. ఎందుకంటే అప్పటివరకు నేను ఒక్క సినిమా కూడా చూడలేదని, మా ఇంట్లో ఆ అలవాటు ఎవ్వరికీ లేదు అని నా క్లాసుమేట్స్ అందరికీ తెలుసు. వెస్లీ ని సినిమాకి తీసుకు వెళ్లగలిగితేఇంత పందెం, అంత పందెం అని నా గురించి పందాలు కూడా వారు వేసుకునే వారు! అయితే ఆ దినం నా పరిస్థితి అలా దిగజారింది !!

మేమిద్దరం కలసి విశాఖపట్నం లోని జగదాంబ టాకీస్ లో ఒక ఇంగ్లీష్ సినిమా చూడటానికి ప్రవేశించాం. అదే మొదటి సారి ఒక సినిమా చూసేందుకు నేను సినిమా హాల్ లో ప్రవేశించటం! సినిమా మొదలయ్యింది, కానీ నేను ఆశించిన రీతిగా సినిమాకు వెళ్ళటం వల్ల నా కృంగిన మానసిక స్థితి నుండి నాకు సడలింపు ఏ మాత్రం లేక పోగా ఇంకా పెరిగింది! అక్కడ వున్నా సమయం లో మా అమ్మనాన్నలు నాకు జ్ఞాపకం వచ్చి, నేను ఏ విధం గా ప్రతి ఆదివారం చర్చ్ కి హాజరయ్యే విధం గా పెంచబడ్డానో, అయితే ఆ ఆదివారం

మధ్యాహ్నం మాత్రం సినిమా హాల్ లో తయారయ్యానో అనే విషయం ఆలోచించినప్పుడు దానిని నేను జీర్ణించుకోలేక పోయాను.

సినిమా ముగిసింది, అయితే నేనాశించిన మానసిక శాంతి గాని, ఒత్తిడి నుండి నాకు స్వాతంత్ర్యం గాని నేను పొందలేదు గాని నా పరిస్థితి ఇంకా జటిలం గా మారింది! అన్ని వైపుల నుండి అన్ని విధాలు గా నన్ను చుట్టుకున్న సమస్యల గురించి అలోచించి ఒక తీవ్రమైన నిట్టూర్పు విడిచాను.

ఆరోజు మరింత కృంగిన స్థితిలో పడకకు వెళ్లాను. మధ్య రాత్రి దాదాపు రెండు గంటల సమయం లో ఒక దురాత్మ నన్ను పట్టి పీడిస్తున్న సమయం లో నేను ఒక కట్టివేయ బడిన వాడిలా విదిలించుకొనేందుకు ప్రయత్నిస్తూ వున్నాను. పోనీ సహాయం కోసం అడుగుదాం అంటే నోటి నుండి మాట బయటకు రావటల్లేదు! కొంత సేపు ఈ పెనుగులాట సాగిన తర్వాత దురాత్మ నన్ను ఒక్కసారిగా విడిచిపెట్టడం తో నా చెయ్యి పక్కనే వున్నా గోడను కొట్టుకొని నిద్రలేచాను. పక్కనే హాయిగా నిద్రపోతున్న మా రూమ్మేట్ పడకదీపం మసక మసక కాంతిలో

కనిపించాడు. తలుపు తీసి వరండా లోకి వచ్చాను! నాలుగు వందల మంది విద్యారులు వుండే ఆ హాస్టల్ లో మధ్యరాత్రిలో అంతా నిశబ్దం ఆవరించింది. ఆకాశం వైపు చూస్తే చుక్కలు మినుకు మినుకు మంటూ కనిపించాయి. దేవుడు సమస్తాన్ని ఏంతో పదిలంగానూ, అందం గానూ చేశాడు, నాజీవితాన్ని తప్ప (!) అనుకోని కన్నీళ్లు పెట్టుకున్నాను.

ఉదయం అయ్యింది, బ్రేక్ ఫాస్ట్ చేసిన అనంతరం అందరూ క్లాస్ కు వెళ్లిపోయారు - నేను తప్ప! ఆ సమయం లో నేను జీవితం లో మానసికం గా అత్యంత దిగువ స్థాయిలో వున్నాను. ఇంతలో వరండాలో వస్తున్న పోస్టుమాన్ చెప్పుల శబ్దం వినిపిస్తుంది. అతను నా గదిలో కూడా ఉత్తరాలు వేసినట్లు గమనించి వెళ్లి నాకు వచ్చిన వుత్తరం తీసుకొని విప్పి చదవటం ప్రారంభించాను. ఒకానొక ఫ్రెండ్ నుండి వచ్చిన వుత్తరం అది. ఆ వుత్తరం చదివిన తర్వాత నేను అప్పటివరకూ ప్రేమిస్తున్న లోకం, దానిలోని వన్నీ కేవలం వ్యర్థమైనవని, అవి అప్పుడే కనబడి అంతలోనే అదృశ్యం అయ్యే 'నీటి ఆవిరి' వంటివని తెలిసింది. అయితే ఇలాటి స్థిరము లేని లోకం కోసం

నేను ఇంతకాలముగా గాలి కోసం వెతుకుతున్నట్లు వెతుకుతున్నానా? అని నన్ను నేను ప్రశ్నించుకున్నాను. ‘అవును’ అనే జవాబు తప్ప మరి ఏ ఇతర జవాబు నాకు లేదు! సాతాను ద్వారా నేను అప్పటివరకూ మోసగించబడి పోయిన మోసము, పడిన నష్టాన్ని బట్టి నేను దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేకపోయాను. ఎవ్వరూ చుట్టూ లేకపోవటం తో గదిలో బోల్ట్ వేసి చాలా ఏడ్చాను.

ఆ సమయం లో నాకు విముక్తి కలిగించే ఒకే ఒక మార్గం ఏమిటా అని ఆలోచిస్తే - దేవుని కృప, కరుణ గలిగిన హస్తాలలోనికి వెళ్లి నా జీవితాన్ని సరిచేసుకొని, తిరిగి దానిని పునర్నిర్మించుకోవటం తప్ప మరి ఏ ఇతర మార్గం లేదు అని గ్రహించాను! ఇక ఏమాత్రం సమయం వృథా చెయ్యకుండా ఆ పని చెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాను. నా జీవితాన్ని గురించి మొదట నాతల్లితండ్రులతో వెంటనే సరి చేసుకోవాలి అనుకున్నాను.

ఆ సమయం లో ఎం ఫిల్ చేసే నిమిత్తం అక్కడే వున్నా మా చర్చ్ కి వచ్చే బ్రదర్. పుష్పరాజ్ గారిని కలిసి నా పరిస్థితి గురించి చెప్పి ఇంటికి బయలుదేరాను. విశాఖ రైల్వే స్టేషన్ చేరిన నాకు, అనుకోకుండా మా

క్లాసుమేట్ ఒకతను నేను వెళ్లబోయే ట్రైన్ లోనే కొంత దూరం నాతోపాటు ప్రయాణించేందుకు అక్కడ కనిపించాడు. పగిలిపోయిన హృదయం తో వున్నా నా ఫీలింగ్స్ ఏ ఒక్కరు చూసేందుకు ఇష్టం లేని ఈ సమయం లో "ఇతనితో పాటు అన్ని గంటల పాటు, అదే ట్రైన్ లో ఎలా ప్రయాణించాలి?" అనుకున్నాను! అయితే చేసేది లేక ఇద్దరం ట్రైన్ ఎక్కితే ఎక్కడా సీట్లు లేవు; ఎదురుబదురుగా వున్నా రెండు బెర్త్ లపై వున్నా ఇతరుల సామానులు కొంత అవతలకు నెట్టి, బెర్త్ ల పైకెక్కి ఎదురుబదురుగా కూర్చున్నాం. ఇక నా ముఖం అతనికి ఎదురుగా ఆలా కనబడుతూ వుంది. దీనితో నా పరిస్థితి మరింత దయనీయం గా తయారయ్యింది. ఎంత దాచుకుందామనుకున్నా నేనైతే ఉత్సాహం గా లేను అని మాత్రం అతనికి అర్థమయ్యింది. సుదీర్ఘ నిరీక్షణ అనంతరం అతను దిగాల్సిన స్టేషన్ ఎట్టకేలకు వచ్చింది, అతను దిగిపోయాడు! అమ్మయ్య అని ఊపిరి పీల్చుకున్న నేను చేతి రుమాలుతో ముఖం పూర్తిగా కప్పుకొని సాతాను ద్వారా నేను మోసగించబడిన రీతిని తలంచుకొని బాగా దుఃఖ పడ్డాను. ప్రయాణం చాలా భారం గా సాగింది.

ఎట్టకేలకు మధ్యరాత్రి లో ఇంటికి చేరి తలుపు తట్టిన నాకు మా అమ్మ

తలుపు తీసి, అంతకు మునుపే ఇంటికి వచ్చి వెళ్లిన నేను ఇంతలోనే ఎందుకు వచ్చానని అడిగారు. "నాన్న లేరా?" అని ప్రశ్నించాను. కుటాలకు వెళ్లినట్లు మరుసటి రోజు రానైయున్నట్లు చెప్పారు. ఇక నేరుగా నేను ఇంటికి ఎందుకు వెళ్ళింది అనే విషయం చెప్పి నా హృదయం లో అప్పటివరకూ దిగమింగుతున్న భారాన్ని ఆమెతో పంచుకొని, నా హృదయం విప్పి మాట్లాడి ఆమె క్షమాపణ కోరాను. ఒక రెండుగంటల పాటు సాగిన మా సంభాషణ అనంతరం మా అమ్మ నాకోసం ప్రార్ధించి కొంత సేపు పడుకోమని పడక గదికి పంపించారు.

మరునాటి మధ్యాహ్నం కూటాలు పూర్తి చేసుకొని ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన మా నాన్న తో మాట్లాడాలి అంటే భయపడిన నేను, ఆ రోజు సాయంత్రం, మా తల్లితండ్రుల సేవలో రక్షణ నొంది మేము సొంత అన్నగా అలవాటు పడిన ప్రభాకర్ రావు గారి తో కలసి ఒంటరి ప్రార్ధనకు వెళ్ళాను. విషయాలు ఆయనతో పంచుకొని ప్రార్ధించిన అనంతరం, అది శనివారం కావటం తో ఉపవాస ప్రార్ధనకు వచ్చి చర్చిలో కూర్చున్నాం.

పుట్టిన వద్ద నుండి నాకు మా చర్చ్ లో కూర్చొని వాక్యం వినటం అనేది

ఉగ్గుపాలతో పోసిన విధ్య; అయితే ఆ రోజు నేను గుడిలో కూర్చొని వాక్యం విన్న తీరు, విధానం మాత్రం నాకు ముందెన్నడూ అనుభవించిన అనుభవం లేదు. మా నాన్న ప్రసంగించేందుకు నిలబడి ప్రసంగిస్తున్నప్పుడు, అయన నోట నుండి వచ్చే ప్రతిమాట నాకోసమే వచ్చినట్లు వుండింది. ప్రసంగం ముగించిన తర్వాత సంఘమంతా ఉపవాస ప్రార్ధన చెయ్యటానికి ఒక్కొక్కరు మొదలు పెట్టినప్పుడు దేవుని ఆత్మ నన్ను బలం గా దర్శించటం తో ప్రభువు లేకుండా నేను గడిపిన జీవితం విషయమై బాగా లోతుగా పశ్చాత్తాప పడి ప్రార్ధించాను. ఆ సమయం లో నా చుట్టూ ఎవరున్నారు? నన్ను ఎవరైనా గమనిస్తున్నారా, లేదా? అనే విషయాలు ఏ మాత్రం పట్టించుకోలేదు. సంఘ సభ్యులంతా ప్రార్ధించిన అనంతరం మా నాన్న ముగింపు ప్రార్ధన చేసి ఆశీర్వాదం తో ముగించారు.

గుడికి వచ్చిన వారంతా వెళ్ళిపోయిన అనంతరం, నేను మా నాన్న దగ్గరకు వెళ్లి నా మోసకరమైన జీవితం గురించి ఆయనకు చెప్పి క్షమాపణ కోరాను, మేమిద్దరం ఆ రాత్రి సమయం లో చాల సేపు ప్రార్ధించిన తర్వాత, నా నాన్న నా కోసం అయన తన గదిలో ప్రార్ధిస్తూ

వుంటాను అని చెప్పి, నన్ను మాత్రం ఒంటరిగా ప్రార్ధించమని చెప్పి పంపించారు.

ఉదయమైనప్పుడు లోకం అంతా కొత్తగా మారిపోయినట్లు వుండింది. ఆ ఆదివారం రోజు సంఘం గా నేను వారితో కూడటం, వారితో ఆరాధించటం అంతకు ముందు ఎన్నడూ నేను పొందని ఒక విన్నూత్న మైన అనుభం గా అనిపించింది.

ఇక ఆ సమయం లో నా ముందు నిలిచి వున్నా అడ్డంకి - ఇతరులతో కూడా నా తప్పులు సరిచేసుకోవటం! అంతకు మునుపు ఈ విషయం అంటేనే నాకు చాలా పెను భయం గా ఉండేది. అయితే దేవుని ఆత్మ ప్రేరేపించినప్పుడు దేనినైనా, ఎవరివద్దకైనా నేనువెళ్లి నా తప్పిదములు సరి చేసుకొనేందుకు సిద్ధపడి, ఆవిధంగా నా తప్పులు సరి చేసుకోగలిగాను. ఈ సమయం లో నేను ఎన్నడూ పొందని ఆనందం, ప్రభువు రక్షణ లో అనుభవించే సమాధానం నాకు ప్రాప్తించటము నేను అనుభవించగలిగాను.

ఇక ఆ సమయం లో నా ముందు నిలిచి వున్నా సవాలు: నా చదువు!

మొదటి సంవత్సరం లో ఏఒక్క పేపర్ పూర్తిచెయ్యని నాకు, ఇక కొద్ది దినాలలో రాయవలసిన మూడవ సెమిస్టర్ పరీక్షలు సమీపిస్తుండటం తో - నేను ఇదంతా చదివి పూర్తిచేసి డిగ్రీ పూర్తి చేయగలనా? అనే సందేహం తో సాతాను నన్ను ప్రతి క్షణం నిరాశ పెట్టటం ప్రారంభించాడు. దేవుని మీద భారం వేసి నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను, దేవుని పై ఆధార పడతాను అనే విశ్వాసం తో తిరిగి హాస్టల్ కు చేరుకున్నాను.

నేను హాస్టల్ గదిలో ప్రవేశించిన వెంటనే దేవుని నడిపింపు కోసం ప్రార్ధించి అసాధ్యమైన నా చదువు పూర్తి చేసే విషయం లో సహాయం కోసం దేవుని వేడుకొని, అప్పటినుండి దేవుని పై పూర్తిగా ఆధారపడటం ప్రారంభించాను. ఎంత పని వున్నా- ఉదయం, సాయంత్రం ప్రభువు తో కొంత సమయం ఒంటరి గా గడపటం నా అలవాటు గా మారింది. మూడవ సెమిస్టర్ పరీక్షలకు చాల కొద్ది సమయం మాత్రమే వుండింది, అయినా వున్నా సమయం లోనే సబ్జెక్ట్ లకు సమయం కేటాయించి ప్రణాళికా బద్ధం గా చదవటం ప్రారంభించి ముందుకు సాగినప్పుడు, దేవుని హస్తం నాకు సహాయం

చెయ్యటం నేను గమనించాను. చాలా సార్లు ఎత్తులు, పల్లాల గుండా వెళ్ళవలసి రావటము, మహా సంతోషం - ఆ వెంటనే తెలియని దుఃఖం కలగటము, నిరాశ - ఆ వెంటనే నిరీక్షణ కలగటము, ఇలా ఒకదాని వెంట ఒకటి ఏది ఎప్పుడు కలుగుతుందో తెలియని పరిస్థితి లో - నా జీవితాన్ని నేను సరిద్దిదుకొనే ఈ కాలం అంతా అనుభవించాను. ఈ సమయం లో ఏ మాత్రం చెదరిపోని విస్వాసం, నేను చెయ్యవలసిన అతి కఠోరమైన ప్రరిశ్రమ చెయ్యటం, క్రమ శిక్షణను తూ చ తప్పకుండా పాటించటం తప్పని సరిగా చెయ్యవలసి ఉండేది.

ఆ మూడవ సెమిస్టర్ పరీక్షలు ముగిసాయి. అయితే వున్నా అతి కొద్ధి దినాల వ్యవధిలోనే నేను నాలుగింటిలో మూడు పేపర్స్ పాస్ కాగలగటం నాకు ఆశ్చర్యాన్ని, ప్రోత్సాహాన్ని కలిగించింది.

అప్పటికే లేట్ అయిపోయిన కోర్స్ ముగింపును మరింత ఆలస్యం కాకుండా చేసే ఉద్దేశ్యం తో యూనివర్సిటీ వారు కేవలం రెండు నెలల్లో మిగిలివున్న నాల్గవ సెమిస్టర్ ను పూర్తిగా బోధించి ముగించారు. అయితే దేవుని దయ వల్ల నేను ఈ చివరి సెమిస్టర్ లో నాలుగు పేపర్స్ కూడా పాస్ కాగలిగాను. ఆ పిమ్మట ఇంకొంత కాలం లో నేను

మిగిలిన పేపర్స్ అన్నీ పూర్తి చేసి ఎం. ఎస్సీ డిగ్రీ పూర్తి చేయగలిగాను,

ఆ తర్వాత గవర్నమెంట్ ఉద్యోగాలకై జరిగిన పోటీ పరీక్ష లో నెగ్గి పాలిటెక్నిక్, తదుపరి జూనియర్ కాలేజీలలో లెక్చరర్ గా పనిచేసేముందు, రెండు చోట్ల తాత్కాలికం గా పని చేసే అవకాశం దేవుడు అనుగ్రహించాడు. అంతే కాకుండా నేను పని చేసిన ప్రతి స్థలం లో మంచి పేరు కూడా కాపాడుకొనేందుకు దేవుడు నాకు సహాయం చేశాడు. నేననేకసార్లు ఆత్మీయం గా బలహీనుడి గా వున్నా దేవుడు నా చెయ్యి వదిలిపెట్టలేదు. ఎన్నో విధమైన ప్రాణాపాయ పరిస్థితులలో సహితం దేవుడు నన్ను కాపాడి రక్షించాడు.

అప్పటినుండి ఇప్పటికి మధ్య ఎన్నో సంవత్సరాలు ముగిసాయి. ఈ దినమున నా ముందున్న సవాళ్లు అన్నీ అప్పటితో పోల్చినప్పుడు చాలా భిన్నమైనవి. అయితే చావు నుండి బ్రతికించి, నిరీక్షణ ననుగ్రహించి, జీవింపచేయు వాడు క్రీస్తు ప్రభువే అని చెప్పేందుకు నా జీవితం కన్నా వేరొక సాక్ష్యం కావాలా??

ఈ దినం నేను ఈ నా సాక్షం రాస్తున్నప్పుడు నాకు వివాహమై ఒక

కుమార్తె సహితం వుంది. దేవుని యందు, ఆయనకుమారుడైన క్రీస్తు యేసు నందు విస్వాసం నిలిపి, నిరీక్షణ తో అయన సహాయం కోసం ఎదురు చూసే ప్రతివారికి దేవుడిచ్చే మనశాంతి ఎంతోగొప్పది! ఆయనకే నా సమస్త స్తుతులు, స్తోత్రములు. ఆమెన్.